

ἀστρακῶνω, ὁ ἀστρακῶνους Στερελλ. (Αἰτωλ.) ἀστρακῶνω Κύθηρ. Κύθιν. Χίος — *Λεξ. Αἰν. Δημητρ.* ἀστρακῶνω Πελοπν. (Λακων.) ἀστρακῶνους Πελοπν. (Μάν.) ἀστρακῶνω Πελοπν. (Οἶν.) — *Λεξ. Πρω. Δημητρ.* ἀστρακῶνω Πελοπν. (Λακων.) ὁ στρακῶνω Α.Ρουμελ. (Σωζόπ.) Θράκ. (Μυριόφ. κ.ά.) Κάρπ. Παξ. Σίφν. ὁ στρακῶν-νω Κύπρ. ὁ στρακῶνους Εὐβ. (Κύμ.) Θεσσ. (Ζαγορ.) Θράκ. (Περίστασ.) Σάμ. ὁ στρακῶν-νου Λυκ. (Λιβύσσ.) ὁ στρακῶνω Πελοπν. (Μάν.) ὁ στριχῶνους Στερελλ. (Αἰτωλ.)

Ἐκ τοῦ οὐς. ἀστράκι (Ι) ἢ ἀστρακιά.

Α) Κυριολ. **1)** Ἐπιστρῶνω δάπεδον ἢ ὀροφὴν οἰκίας με ὁστρακοκονίαν, μῖγμα θρυμμάτων κεράμων καὶ ἀσβέστου Κύθιν. Χίος κ.ά. — *Λεξ. Πρω.* **β)** Ρίπτω κόνιν κοπανισμένων κεράμων εἰς γεννήματα πρὸς πρόληψιν τῆς ἀναπτύξεως ζωϋφίων Κύθηρ. Πελοπν. (Λακων. Μάν.): Ἀστρακῶνω τὸ σῳτῆρι Κύθηρ. Ἀστρακῶνους τὸ γέννημα Μάν.

γ) Ἐπιχρίω τοῖχον με ἀσβεστοκονίαμα *Λεξ. Πρω. Δημητρ.* Συνών. ἀσβεστῶνω **2**, σονβαντίζω. **2)** Καθιστῶ τὸ ἔδαφος σκληρόν δι' ἐπιστρώσεως χαλίκων καὶ ἐν γένει πιέζω, καταπατῶ, σκληρύνω τι Α.Ρουμελ. (Σωζόπ.) Εὐβ. (Κύμ.) Θεσσ. (Ζαγορ.) Θράκ. (Μυριόφ. Περίστασ.) Κάρπ. Κύπρ. Σάμ. Σίφν. Στερελλ. (Αἰτωλ.) — *Λεξ. Δημητρ.*: Στράχισσε τὴ στοίβα Σαλαμ. Στρακῶθη ἡ γῆ Περίστασ. Ἡ στράτα ἐστρακῶθη Κύπρ. Μὲν πατῆς πάνω 'ς τὸ χῶμα ἰθαὶ ὁ στρακῶν-νεις το αὐτόθ. Ἐν' ὁ στρακῶμένα τὰ χωράφκια μας πὸν τὸ ρέξιμον (ἀπεσκληρύνθησαν τὰ χωράφια μας ἐκ τῆς καταπατήσεως) αὐτόθ. Εἶναι ὁ στρακῶμένο τὸ χῶμα καὶ δὲ τσαππίζεται Μυριόφ. Στρακῶθ'κι τοῦ χιόν' Ζαγορ. Τὰ μαλλιά εἶναι ὁ στρακῶμένα 'ς τὴν κόψα Σωζόπ. Καὶ ἀμτβ. σκληρύνομαι, στερεοῦμαι, ἐπὶ ἐδάφους, ἀσβέστου κττ. Α.Ρουμελ. (Σωζόπ.) Κύπρ. Παξ. Σαλαμ. Σίφν. Στερελλ. (Αἰτωλ.) — *Λεξ. Αἰν.*: Πάτα πάτα ἐστράκωσε τὸ δῶμα τὸ 'ἐν τρέδει Κύπρ. Οἱ δρόμοι ὁ στρακῶσασιν πὸν τὲς παδκῆς (ἀπὸ τὰ πατήματα) αὐτόθ. Πὸν τὸν χορὸν ὁ στρακῶν-νεις τὸ χῶμα αὐτόθ. Ἐβρεξε τὸ 'ἐστράκωσεν ἡ γῆ αὐτόθ. Θὰ οὐστρακῶς ἡ γῆς κοννὰ 'π' αὐτὲς τὸ 'βρουχῆς Αἰτωλ. Στράκωσε τὸ χιόνι Σωζόπ. Συνών. ἀστρακῶνω, βραχῶνω, πετρώνω.

3) Συγγολλῶ τι διερωγὸς με ὁστρακοκονίαν καὶ μεταφ. διορθῶνω τι Λυκ. (Λιβύσσ.) **4)** Κατασκευάζω ὑδρορρόην τῆς στέγης Πελοπν. (Λακων.) **β)** Κλείω τὴν ἀστράχαν τῆς στέγης διὰ λίθων, πηλοῦ κττ. Πελοπν. (Οἶν.): Ἀστραχωμένο σπίτι. **5)** Κτίζω τὸ κενὸν διάστημα τὸ μεταξὺ τοῦ τοίχου καὶ τῆς ἐπ' αὐτοῦ στηριζομένης ἐπικλινούσας στέγης Πελοπν. (Μάν.) **6)** Θέτω τι ὑπὸ τὸ ἐξέχον γείσον τῆς στέγης Στερελλ. (Αἰτωλ.): Στριχῶνους τοῦ μ'λάρ' νὰ μὴν τοῦ πάρ' ἡ βρουχῆ.

Β) Μεταφ. **1)** Στενοχωρῶ τινὰ, πιέζω Στερελλ. (Αἰτωλ.): Θὰ σὶ ὁ στριχῶσον, ποῦ θὰ μ' πᾶς; Ἀμα στριχῶνουμε μῶρχει νὰ σκάσου. Συνών. στριμύχνω.

2) Στενοχωρῶ, πιέζω τινὰ ἠθικῶς (Στερελλ.): Τοὺν ὁ στρίχουσιν κοννὰ οἱ χριουφειλέτις. Δὲ δανείζουμε, γιατί θὰ ῥθῇ κανὶς στιγμὴ νὰ ὁ στριχουθῶ. Στριχῶθ'κα κ' ἔδουκα τοῦ ράι (πιεσθεῖς ὑπεχώρησα).

ἀστράκωτος ἐπίθ. Κύπρ. (Γερμασ.) ἀστράκωτος Πελοπν. (Λακων.)

Ἐκ τοῦ ἀμαρτ. ἐπίθ. ἀστρακωτὸς τοῦ ἀρκτικοῦ ἀπροσλαβόντος διὰ τοῦ ἀναβιβασμοῦ τοῦ τόνου σημασίαν στερήσεως.

1) Ὁ μὴ καταστάς σκληρὸς διὰ καταπατήσεως, ἐπὶ γῆς Κύπρ. (Γερμασ.): Ἀ-λίος τόπος πὸν τὴν στράταν ἔμεινεν ἀστράκωτος. **2)** Ὁ μὴ ἔχων ἀστράχαν, ἥτοι ράφι, ἐπὶ οἰκίας Πελοπν. (Λακων.): Ἀστράχωτο σπίτι.

ἄστραμμα τό, Ἡπ. Πελοπν. (Καλάβρυτ. Τριφυλ.) Στερελλ. (Αἰτωλ.) — Μποὲμ Ἀγριοιολούλ. 104 ἄστρεμμα Ἀπουλ. (Κοριλ.) ἄστρεμ-μα Ἀπουλ. ὁ στρέμ-μα Ἀπουλ. (Καλημ. Μαρτ. Τσολλῖν. κ.ά.) ὁ στράμ-μα Καλαβρ. (Χωρίο Βουν.)

Ἐκ τοῦ ρ. ἀστράφτω.

Ἀστραπὴ ἐνθ' ἀν.: Χαλοῦσε ὁ θεὸς τὸν κόσμον ἀπὸ τ' ἄστραμμα Μποὲμ ἐνθ' ἀν. Ἀπόψε ἔκανε καὶ ἄστράμματα ποῦ φαινόταν πῶς θὰ ρίξῃ θάλασσα νερὸ Τριφυλ. Κάν-νεις ὁ στρέμματα (ἀστράπτει) Ἀπουλ. Συνών. ἰδ. ἐν λ. ἀστραπή **1**.

ἀστραμμάδα ἡ, Ζάκ. ὁ στραμ-μάδα Καλαβρ. (Μπόβ.) ὁ στρεμ-μάδα Καλαβρ. (Μπόβ.)

Ἐκ τοῦ οὐς. ἄστραμμα καὶ τῆς καταλ. -άδα (Ι).

Ἀστραμμα, ὁ ἰδ.: Φρ. Σὲ μὴν ἀστραμμάδα ἦρθε (ἐν ριπῇ ὀφθαλμοῦ) Ζάκ. Ἡρτε σὰν ὁ στραμ-μάδα Μπόβ.

ἀστραμπούλιστος ἐπίθ. Πελοπν. (Μάν.) ἀστραμπούλιστος Πελοπν. (Μάν.) ἀστραμπούλιγος Πελοπν. (Μάν.)

Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ ἐπίθ. *στραμπουλιστὸς <στραμπουλίζω.

1) Ὁ μὴ ὑποστάς ἐξάρθρωσιν: Οὔτε χέρι οὔτε πόδι ἄφηκε ἀστραμπούλιστο με τοῖς ἀναποδίεσιν του. **2)** Ὁ μὴ κοπεῖς διὰ τῶν χειρῶν, ἐπὶ ἄρτου: Καρβέλι δὲν ἄφηκε ἀστραμπούλιγο τὸ παλαιόπαιδο.

ἀστραπερὸς ἐπίθ. Α'Εφταλ. Μαζώχτρ. 85.

Ἐκ τοῦ οὐς. ἀστραπή καὶ τῆς καταλ. -ερός.

Ἀστραπιαῖος: Γοργόσκιζαν τὸν νοῦ του ἀστραπεροὶ λογιμοί.

ἀστραπή ἡ, κοιν. καὶ Πόντ. ἀστραπὰ Τσακων. ὁ στραπὴ Ἡπ. Κύπρ. κ.ά. ὁ στραμπὴ Βιθυν. Πόντ. (Κερασ. Οἶν. Τραπ. Τρίτ.) ἀστραπὴ Ζάκ. Κεφαλλ. Πελοπν. (Ἀρκαδ. Γ'λανιτζ. Γορτυν. Δημητσάν. Καλάβρυτ. Κέρτ. Λάστ. Μάν. Μεσσ. Ὀλυμπ.)

Τὸ ἀρχ. οὐς. ἀστραπή. Τὸ ὁ στραπή καὶ παρὰ Δουκ. Τὸ ἀστραπὴ ἐγεννήθη ἐκ παρετυμ. πρὸς τὰ ἐκ τοῦ ἀστρο- σύνθετα.

1) Τὸ μετεωρολογικὸν φαινόμενον ἀστραπή κοιν. καὶ Πόντ. (Κερασ. Οἶν. Τραπ. Τρίτ. κ.ά.) Τσακων.: Ὁλη τὴ νύχτα εἶχαμε ἀστραπὲς καὶ βροντὲς κοιν. || Φρ. Τρέχω-φεύγω σὰν ἀστραπὴ (τάχιστα). Γίνομαι ἀστραπὴ (ἐξαφανίζομαι φεύγων δρομαίως). Πᾶω κ' ἔρχομαι ἀστραπὴ (τάχιστα). Περνῶ ἀστραπὴ (συνών. τῇ προηγουμένῃ). Ἀστραπὴ νὰ γίνης! (φύγε τάχιστα) κοιν. Τρέχω ἀστραπὴ (ὡς ἀστραπὴ) πολλαχ. Σὰν ὁ στραμπὴ ἐδῆβεν κ' ἦρτεν Οἶν. Φεύγει ὅπως ὁ διάβολος τὴν ἀστραπὴ (ἐπὶ τοῦ ἀποφεύγοντος τὴν συνάντησιν ἄλλων) Ὀλυμπ. Τὸ δονκι τὸ ἀστραπῆς κὶ τοῦ πῆρι (ἐπὶ τοῦ ἀστόχως διαχειρισθέντος ὑπόθεσιν τινὰ) Αἰτωλ. || Παροιμ. Ὁ καθάρειος οὐρανὸς ἀστραπὲς δὲ φοβάται (ἐπὶ τοῦ ἔχοντος τὴν συνειδήσιν ἡσυχον) κοιν. Μετὰ τὴν ἀστραπὴ ἔρχεται ἡ βροντὴ (ἐπὶ φυσικοῦ ἐπακολούθου) ΝΠολίτ. Παροιμ. 3,307

Ἀστραπὲς βροδὲς ν' ἀκούης | καὶ τ' ἀβγά σου νὰ πλακῶνης (ὅ,τι καὶ ἂν συμβαίῃ γύρω σου, ὀφείλεις νὰ μεριμνῆς περὶ τῶν ἰδίων σου ὑποθέσεων) Σωζόπ. || Ἄσμ.

Ἐγὼ 'μαι τὸ ἀστραπῆς παιδὶ καὶ τοῦ βροδῆς ἐγόνι κὶ ἂ θέλω, ἀστράπτει καὶ βροδᾷ, κὶ ἂ θέλω, ρίχτει χιόνι Κρήτ.

Κᾶπον ὁ στραπὴ, κᾶπον βροντὴ κᾶπον χαλάζιν ρίβκει Κύπρ. Συνών. ἄστραμμα, ἀστραμμάδα, ἀστραποβολή, ἀστραψιά, ἀστράψιμο. Πβ. ἀστραπίδι.

β) Λάμψις, φωτοβόλημα σύνθηθ. καὶ Πόντ. (Τραπ.): Τὸ μάτι του βγάζει ἀστραπὴ || Ἄσμ.

Τὰ μάτια μου ὁ στραμπὴν ἔχουν καὶ τὸ σπαθὶ μου κόφτει Τραπ. — Ποίημ.

Τὸ μάτι του χύνει ἀστραπές, ὥς εἶναι γερασμένο
ΚΚρυστάλλ. Ἔργα 1,142. γ) Θάμβος Βιθυν. Πόντ. (Κε-
ρασ. Τραπ.): Ἄσπ.

Τὰ μάτια μου ἱστραμπὴν ἔχουν, τὰ χεῖλη μου φαριμάκι
Βιθυν. 2) Κεραυνὸς Ζάκ. Ἡπ. (Ζαγόρ. Σχωρ. Τσαμαντ.)
Θράκ. (Αἰν. Διδυμότ. Σαρεκκλ. Σηλυβρ.) Κεφαλλ. Κρήτ.
Πελοπν. (Ἀρκαδ. Βασαρ. Βούρβουρ. Δημητσάν. Μάν.
Μεσο. Οἶν. Ὀλυμπ.) Πόντ. (Οἶν. Τρίπ.) — (Φιλίστ. 1,242): Ὁ
θεὸς ρίχνει ἀστραπὲς σὺν κονταροῖς (Φιλίστ. ἐνθ' ἄν.) Ἀστραπὴ
νὰ σὲ κάψῃ! Ἀρκαδ. Νὰ σὲ βαρέσῃ ἀστραπὴ! Τσαμαντ.
Κακὴ ἀστραπὴ νὰ σὲ πιόσῃ! Δημητσάν. Ἀστραπὴ νὰ σὲ βα-
ρέσῃ! Ὀλυμπ. Ἡ ἱστραμπὴ νὰ παίρῃ σε! Τρίπ. Ἡ ἱστραμπὴ
νὰ κρούῃ καὶ νὰ παίρῃ σε! Οἶν. Ἀστραπὰ νὰ νι δάῃ (κεραυνὸς
νὰ τὸν κάψῃ) Τσακων. || Γνωμ.

Ἀπὸ βροδὴ κι ἀπ' ἀστραπὴ κι ἀπὸ νερὸ καὶ χιόνι
κι ἀπὸ κασιόδη καὶ σπανὸν ὁ θεὸς νὰ σὲ λυτρώνῃ!
Κρήτ. Συνών. ἀστραπικό, ἀστραπόβολο 2, ἀστραπό-
βροντο 2, ἀστραποπέλεκτος, ἀστραπόπετρα 1, ἀστρι-
κό, ἀστροπέλεκτι. 3) Εἶδος ὑφάνσεως Λέσβ.

Ἡ λ. καὶ ὡς τοπων. Ἀττικ.

άστραπίδι τό, ἀμάρτ. Πληθ. ἀστραπίδια Σίφν.

Ἐκ τοῦ οὐσ. ἀστραπὴ καὶ τῆς καταλ. -ίδι.

Συνεχεῖς, ἀλλεπάλληλοι ἀστραπαί: Ἡκάθεκε ὁ οὐρανὸς
ἀπ' τ' ἀστραπίδια. Πβ. ἀστραπὴ 1.

***άστραπίζομαι**, ἱστραμπίζομαι Πόντ. (Κοτύωρ.)

Ἐκ τοῦ οὐσ. ἀστραπὴ.

Ἐξαφανίζομαι τάχιστα: Δέβμ ἱστραμπίζ' ἀπαδακέσ'!
(πήγαινε χάσου ἀπεδῶ!)

άστραπικό τό, ἀμάρτ. ἀστραπικό Εὐβ. (Στρόπον.)

Ἐκ τοῦ οὐσ. ἀστραπὴ καὶ τῆς καταλ. -ικό.

Κεραυνός: Τὸν ἔκαψι τ' ἀστραπικό. Συνών. ἰδ. ἐν λ.
ἀστραπὴ 2.

άστραποβάρεμα τό, Δλουκοπ. Ποιμεν. Ρούμελ. 196
ἱστραπουβάριμα Θεσσ. (Καλαμπάκ.)

Ἐκ τῶν οὐσ. ἀστραπὴ καὶ βάρεμα.

Πλήξῃς διὰ κεραυνοῦ ἐνθ' ἄν.: Οὐ θεὸς νὰ σὲ φυλάῃ
ἀπὸν ἱστραπουβάριμα! Καλαμπάκ. Συνών. ἀστραπο-
πέλεκημα.

άστραποβαρεμένος ἐπίθ. Ἡπ. Πελοπν. (Γορτυν.)
—Λεξ. Δημητρ. ἀστραπουβαριμένους Στερελλ. (Αἰτωλ.)
ἀστραπουβαρμένους Ἡπ. (Ζαγόρ.)

Ἐκ τοῦ οὐσ. ἀστραπὴ καὶ τοῦ βαρεμένος μετοχ.
τοῦ ρ. βαρῶ.

Κεραυνόβλητος, κεραυνόπληκτος, ἢ ἐκεῖνος τὸν ὁποῖον
εἴθε νὰ πλήξῃ κεραυνὸς ἐνθ' ἄν.: Ἀστραποβαρεμένος νὰ ναι
Λεξ. Δημητρ. Ἀ, τὸν ἀστραποβαρεμένο! Ἡπ. Συνών. ἀ-
στραποκαμένος (ἰδ. ἀστραποκαίω), ἀστραποχτυ-
πημένος.

άστραποβολῆ ἢ, Λεξ. Δημητρ.

Ἐκ τῶν οὐσ. ἀστραπὴ καὶ βολῆ.

1) Ἐκπομπὴ ἀστραπῆς. Συνών. ἀστροποβόλημα 1,
ἀστραποβολητό. 2) Βλάβη ἐξ ἀστραπῆς προελθοῦσα.

άστραποβολή ἢ, ἀμάρτ. ἀστραπουβουλὴ Στερελλ.
(Αἰτωλ.)

Ἐκ τῶν οὐσ. ἀστραπὴ καὶ βολή.

Ἀστραπὴ 1, ὁ ἰδ.: Στραβώθ'κα ἀπ' ν ἀστραπουβουλὴ.

άστραποβόλημα τό, σύννηθ.

Ἐκ τοῦ ρ. ἀστραποβολῶ.

1) Ἀστραποβολῆ 1, ὁ ἰδ. 2) Ἀκτινοβολία:
Ἀστραποβόλημα τῶν ματιῶν.

άστραποβολητό τό, πολλαχ.

Ἐκ τοῦ ρ. ἀστραποβολῶ.

Ἀστραποβολῆ 1, ὁ ἰδ.

άστραπόβολο τό, ἀστραποβόλι —Λεξ. Βλαστ. Δημητρ.
ἀστραπόβολο σύννηθ. καὶ Πόντ. (Τραπ.) ἀστραπόβουλον
βόρ. ἰδιώμ. ἱστραπόβουλον Μακεδ. κ. ἄ. ἀστροπόβολο
Πελοπν. (Καλάβρυτ.) ἀστραπόβολος ὁ, Εὐβ. (Αἰδηψ.)
—ΓΒλαχογιάνν. Τὰ παληκάρ. 36 ΚΠΑλαμ. Δωδεκάλ. Γύφτ. 2
27 ΠΒλαστοῦ Κριτικ. ταξίδ. 115 —Λεξ. Βλαστ. Δημητρ.
ἀστραπόβουλον Μακεδ. (Βλάστ. Σισάν.) Στερελλ. (Αἰτωλ.
Εὐρυταν. Μεσολόγγ.)

Ἐκ τῶν οὐσ. ἀστραπὴ καὶ βόλι.

1) Ἀλλεπάλληλοι ἀστραπαὶ Κρήτ. (Σφακ.) —Λεξ. Δη-
μητρ.: Ἀρχίνηξε βάλε τ' ἀστραπόβολο Σφακ. Τί ἀστραποβόλι
καὶ κακὸ ἔκανε χιτὲς τὴν νύχτα! Λεξ. Δημητρ. 2) Κεραυ-
νὸς σύννηθ.: Ἐπεσε -ἔριξε ἀστραπόβολο. Τὸν χτύπησε ἀστρα-
πόβολο σύννηθ. Πέθανε σὰ νὰ τὸνε χτύπησε ἀστραπόβολος
ΓΒλαχογιάνν. ἐνθ' ἄν. Κακὸ ἀστραπόβολο νὰ σὲ κάψῃ! (ἀρὰ)
Αἰδηψ. Ἀστραπόβουλον νὰ σὲ βαρέσ'! Αἰτωλ. Χάι 'ς τὸν ἀστρα-
πόβολο! (ἔρρ' ἐς κόρακας) Πελοπν. (Κερτ.) || Ἄσπ.

Ἡ μάνα μου ναι ἀστραπὴ κι ἀφέντης μου τὸ βόλι

κ' ἐγὼ μαι τ' ἀστραπόβολο ὁποῦ χαλῶ τὸν κόσμο

Πελοπν. (Καλάβρυτ.)

Κ' ἐγὼ εἶμαι τ' ἀστραπόβολο, ἀστράφτω καίω τοὺς δράκους
Ἡπ. (Τζουμέρκ.)

Κ' ἐγὼ εἶμαι τ' ἀστραπόβολο ποῦ πέφτω καὶ βροντῶ
Πελοπν. (Λάστ.) Συνών. ἰδ. ἐν λ. ἀστραπὴ 2. β) Ἀερό-
λιθος ὅστις κατὰ τὰς λαϊκὰς δοξασίας προέρχεται ἀπὸ κε-
ραυνὸν Πελοπν. (Ἀλωνίστ. Ἀρκαδ. Κυνοῦρ. κ. ἄ.) Στερελλ.
(Αἰτωλ. Ἀράχ. Μεσολόγγ. κ. ἄ.) —Δλουκοπ. Ποιμεν. Ρού-
μελ. 204 —Λεξ. Δημητρ.: Ἐπεσε ἀστραπόβολο Ἀρκαδ.
Ὁ ἀστραπόβολος πάει σαράντα ὀργυιὲς μέσ' 'ς τὴ γῆ κι ἀπάνω
'ς τοῖς σαράντα θὰ ξανάβῃ Δλουκόπ. ἐνθ' ἄν. Τὸ ποτίσανε...
σβουνα μέσα σὲ νερὸ ἀπὸ ἀστραπόβολο παρμένο Ἀλωνίστ.
Σὰς κυνηγᾷ ἢ τοακμακόπιτρα κι οὐ ἀστραπόβουλον κι βγαῖ
ἀπὸν τοῦ κουρμὶ τοῦ δεῖνα! (ἐπὶρδ.) Μεσολόγγ. 3) Πληθ.,
ρωγαὶ βράχων διερωγώτων ὑπὸ κεραυνοῦ εἰς τοὺς
ὁποῖους ἀποδίδονται ἱαματικαὶ ιδιότητες Πελοπν. Πόντ.
(Τραπ.)

άστραποβολῶ σύννηθ. ἀστραποβολάω Πελοπν. (Μάν.)
ἀστραπουβουλάω Στερελλ. (Αἰτωλ.) κ. ἄ.

Τὸ μεσν. ἀστραποβολῶ.

1) Ἀστράπτω κατ' ἐπανάληψιν Πελοπν. (Βρέσθ.) —Λεξ.
Πρω. Δημητρ.: Ὁλη νύχτα χιτὲς ἀστραποβολοῦσε ὁ οὐρανὸς
Λεξ. Δημητρ. Ὁ οὐρανὸς ἐβρόνταιε κι ἀστραποβολοῦσε Λεξ.
Πρω. β) Λάμπω, ἀκτινοβολῶ σύννηθ.: Ἀστραποβολοῦν τὰ
μάτια της - τὰ στολίδια της κττ. Ἀστραποβολοῦν οἱ τετιζε-
ρέδες ἀπὸ τὸ γάνωμα καὶ τὴν πάστρα. Ἀστραποβολάει ἀπὸ
τὴ χαρά του σύννηθ. Συνών. ἰδ. ἐν λ. ἀστραποκοπῶ.

2) Ἀπροσ. πίπτει κεραυνὸς Στερελλ. (Αἰτωλ.)

άστραποβροντή ἢ, Πελοπν. (Λακων.) ἀστραπο-
βροδὴ Νάξ. (Ἀπύρανθ.)

Ἐκ τῶν οὐσ. ἀστραπὴ καὶ βροντή.

Ἀστραπόβροντο 1, ὁ ἰδ.: Ἀστραποβροντὴ καὶ στάχτη
νὰ γίνῃ! (ἀρὰ) Λακων. || Ἄσπ.

—Πέ μου, νὰ ζήσης γέροδα, τίνος εἶναι τ' ἀδέλι;

—Ἀς εἶναι τὸ ἀστραποβροδὴς καὶ τῆς ἀνεμοζάλης!

Ἀπύρανθ.

άστραποβρόντημα τό, Πελοπν. (Μάν.) ἀστραπου-
βρόντ'σμα Στερελλ. (Ἀράχ.)

Ἐκ τοῦ ρ. ἀστραποβροντῶ.

